

Hotel Royal

Títol original: *The Royal Hotel* **Direcció:** Kitty Green **Guió:** Kitty Green, Oscar Redding **País:** Austràlia **Durada:** 90 min **Any:** 2023 **Gènere:** Thriller **Interpretació:** Julia Garner, Jessica Henwick, Toby Wallace **Música:** Jed Palmer **Fotografia:** Michael Latham **Distribuïdora:** Flins y Piniculas **Estrena a Espanya:** 15/03/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

La Hanna i la Liv són dues amigues nord-americanes que viatgen com a motxillaires per Austràlia. Després de quedar-se sense diners, la Liv, buscant viure una aventura, convenç la Hanna d'acceptar una feina temporal darrere la barra d'un pub anomenat The Royal Hotel, en una remota localitat minera de l'Outback. El propietari del bar, en Billy, i un grup de vilatans els ofereixen una desenfrenada introducció a la cultura de l'alcohol a Austràlia, però aviat la Hanna i la Liv es veuen atrapades en una inquietant situació que ràpidament se'ls escapa de control. (FilmAffinity)

CRÍTICA

28/09/2023 - Kitty Green presenta una poderosa pel·lícula d'intriga i gènere sobre l'aliança de dues dones davant de la por i l'amenaça constant

Dues amigues nord-americanes viatgen com a motxillaires per Austràlia. Després de quedar-se sense diners, accepten una feina temporal en un bar d'una remota localitat minera de l'Outback anomenat The Royal Hotel, on les coses aviat comencen a ser molt pitjor del que ja semblen. Aquesta és la història que planteja **Hotel Royal**, la nova pel·lícula de **Kitty Green**, escrita amb **Oscar Redding**, protagonitzada per **Julia Garner** (amb la qual torna a formar equip) i **Jessica Henwick**, i que després de presentar-se a Telluride i Toronto competeix ara per la Concha d'Or al 71è Festival de Sant Sebastià.

Després de *The Assistant*, Green torna a parlar de temes com la impossibilitat d'escapar de la mirada masculina, la sexualització de la dona, l'assetjament, el consentiment, l'abús de poder, la violència o la por, però aquesta vegada fa un pas més allà i ho fa des d'un espai diferent. La directora treu aquestes qüestions dels contextos a què estem més acostumats i els situa en un espai més desconcertant, que dona per a més joc, un espai aïllat i aparentment sense llei, el pub de mala mort que dona nom a la pel·lícula. A partir d'aquí, la directora va construir un *thriller* que a poc a poc va girant cap a una pel·lícula de gènere i venjança sobre l'amistat de dues dones soles davant el perill i la por. Aquí hi ha un dels aspectes més estimulants del film, en com a través del treball amb l'espai, ens va portant a una pel·lícula de gènere sobre temes realment terrorífics i aconseguix torbar-nos i plantejar preguntes interessants (i possiblement postures enfrontades, un punt també estimulants).

Aquesta construcció de l'atmosfera amenaçadora també és un dels aspectes més potents de la pel·lícula. Green planteja amb intel·ligència i imaginació la dicotomia i la semblança entre els dos espais on discorre l'acció: d'una banda, el bar decadent i hostil, ple de terrors latents o més explícits, on les dues protagonistes es troben atrapades, i de l'altra, l'exterior, amb aparents possibilitats de llibertat, però la immensitat de les quals també les tanca al mig del no-res i on tampoc poden estar segures. Amb això, també és interessant com s'aborda el tema del perill constant a què estan exposades les dones (ja sigui interior o exterior) i des d'aquí la narració de la relació entre les dues protagonistes, dues dones que des del començament voldrien estar en un altre lloc, l'amistat de dues noies amb la por que les uneix encara més (malgrat els seus enfrontaments) i que s'alien davant d'aquesta hostilitat.

Una altra de les seves grans cartes està en com maneja amb potència la tensió de la història, creant situacions inquietants i torbadores, i també en la seva capacitat de crear imatges de gran força visual, especialment aquelles en què filma la suggerent i misteriosa cara de Garner (també molt potent en la seva interpretació al costat de Henwick). Per això, és una llàstima que la manca de subtilitat de Green en el plantejament d'algunes situacions o d'un missatge feminista una mica simple faci empal·lidir per moments tota aquesta força.

Tot i les seves petites debilitats, **Hotel Royal** és una pel·lícula molt potent, capaç de proposar debats interessants, una poderosa cinta d'intriga i terror sobre l'opressió i l'alliberament de dues dones, de la seva aliança davant de la por i l'amenaça constant, i que mereix el seu espai entre el cinema de gènere dels darrers anys.

Júlia Olmo – cineuropa.org